

Srečanje s Skrivnostjo

Oddaljeni Bog je poslal nebeški kruh, medtem ko je bližnji Sin izročal zemeljski kruh. Nekateri so se čutili tako povezani z Božjim Sinom, da so pozabili, kako zelo so oddaljeni od Boga Očeta.

Ta problem obstaja tudi danes. Bližina in oddaljenost Boga, domačnost in bogaboječnost, privlačnost in čudenje – vse to sestavlja odnos med Bogom in človekom. Bog in mi ne bivamo na enak način, nismo na istem nivoju.

In ker je Bog obenem imanenten in transcendenten, blizu in daleč, v nas in okrog nas, se zdi naš odnos z njim negotov. V resnici ni negotov – Bog je vedno isti; On drži napetost v ravnovesju. A odnos se zdi nemiren, ker enkrat poudarjamo bližino, drugič oddaljenost. Tisti, ki se čutijo zelo blizu Bogu, ga morda niti ne poznajo, drugi, ki trdijo, da niso verni, pa so v resnici morda zelo blizu pravemu Bogu.

Kako smo lahko blizu Bogu, ki ga ne moremo poznati, ki si ga ne moremo niti predstavljati? Do Boga pridemo po načinu, kako je vse ustvarjeno. Vsaka ustvarjena stvar nas lahko pripelje k Njemu, posebej naše najvišje vrednote. Tako na primer naša izkušnja dobrote.

Ljudje znamo biti sebični. Morda je to celo naša prevladujoča lastnost. Vendar naletimo na prave izbruhe dobrote: ko naredimo dobre reči na svojo škodo, dobre stvari, ki nas stanejo denarja, časa, čustev, včasih naredimo nekaj dobrega celo za ceno življenja. Tega ne naredimo, ker bi nam bilo prikladno, ker bi nam tako narekovali geni ali ker bi imeli kaj od tega. Skrivnosten vzrok temu mora biti onstran nas. Nekateri temu pravijo Bog.

Vedno se odzovemo na lepoto, kadarkoli jo vidimo. Lepota je skrivnostna. Je v očeh tistega, ki gleda. o lepoti ne moremo razsojati. Lepota je harmonija reda in kaosa, domačega in novega, ospredja in ozadja, barve in oblike. Različne stvari so lepe, lepota se odseva v njih in jih presega.

Posamezne stvari omejijo in popredmetijo mavrično skrivnost lepote. Nekateri ljudje temu pravijo "Bog".

Naravno je, da imamo radi – sebe, druge ljudi in stvari. Še bolj kot to je normalno, da si želimo biti ljubljene. Vendar se naša ljubezen nikoli ne izčrpa. Vedno več prostora je v našem srcu. Tudi ljubljene nismo nikoli preveč. Vedno je praznina v našem srcu. Ljubezen ni stvar, ni sila, ni odnos. Ljubezen je skrivnost, ki se izraža po ljudeh. Nekateri temu pravijo Bog.

Če poskušamo izslediti dobroto, lepoto in ljubezen, odkrijemo, da to ni mogoče. So preveč nedosegljive, preveč nadnaravne, preveč skrivnostne. Če gledamo samo njihove lastnosti, jih nikoli ne razumemo. So izven meja našega razuma, presegajo našo domišljijo. Pravzaprav nas vodijo k Bogu, najvišji skrivnosti.

Ko živimo dovolj intenzivno, resno in človeško, dospemo do človeških meja. Izkušnja lepote, dobrote in ljubezni nas pelje izven nas samih. Če jih iščemo v njihovih skrivnostih, ugotovimo, da one lovijo nas. Ne moremo ujeti ali prijete dobrote, lepote in ljubezni – kar same se nas primejo. V svojih najboljših, najbolj človeških trenutkih nas ovijajo in objemajo dobrota, lepota in ljubezen. Nekateri prisegajo, da kar čutijo Boga.

Večna dobrota, lepota in ljubezen so bolj resnične kot minljive stvari, ki jih utelešajo. Ne moremo srečati dobrote, če ubogamo neka pravila, ne moremo srečati lepote, če študiramo umetnost, ne moremo srečati ljubezni, če jo analiziramo. Ne moremo srečati Boga, če kličemo: "Gospod, Gospod."